

วันแห่งชัยชนะ

ลูกเณรที่รักทุก ๆ รูป วันนี้หลวงพ่อก็มีความปลื้มปิติ มีความสุขมาก ที่ลูกเณรมาพร้อมเพรียงกัน เพื่อที่จะมาขอขมาหลวงพ่อดำตามธรรมเนียมปฏิบัติ แล้วก็มาเพื่อที่จะรับผ้าไตรจีวรนี้เอาไว้สำหรับคลุมกายในวันที่ลูกเณรได้ยกตนขึ้นเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา นี่คือชัยชนะของลูกเณร

ชัยชนะครั้งแรก คือ การที่ได้ออกบวช ตั้งแต่ยังเยาว์วัย บวชแล้วก็สร้างบารมีเรื่อยมาจนกระทั่งถึง ณ วันนี้

ชัยชนะครั้งที่สอง ที่ลูกเณรจะได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา เพราะว่าผู้ที่ชนะครั้งแรก มีหลายรูปที่ไม่อาจชนะครั้งที่สองได้ เพราะลาสิกขาไปก็มี

ชัยชนะครั้งที่สาม คือ การเตรียมตัวก่อนบวช ที่หลวงพ่อก็ได้วางเป้าหมายให้ลูกเณรทุกรูปได้บวช ๒ ชั้น เพื่ออธิษฐานสงฆ์ใหญ่ที่จะบังเกิดขึ้นกับตัวของลูกเณรเอง กับโยมพ่อ

โยมแม่ หมูญาติ และสรรพสัตว์ทั้งหลาย
อีกทั้งจะได้เป็นอายุของพระพุทธศาสนา

ลูกเณรผ่านขั้นตอนมา ๓ ครั้งแล้ว
ที่มีชัยชนะตลอด เหลืออีกประการหนึ่ง ก็คือ
ความตั้งใจที่จะ “บวชอุทิศชีวิต” ซึ่งเป็นสิ่งที่
ลูกเณรจะต้องเอาชนะให้ได้ เพราะมีหลายคน
ที่มีความตั้งใจที่ดีนี้ ชนะด้วยความตั้งใจ แต่
กลับชนะไม่ตลอด ก็เหลืออีกข้อหนึ่ง ที่ลูก
เณรจะต้องเอาชนะให้ได้

เมื่อลูกเณรตั้งใจจะบวชเป็นพระภิกษุ
แล้ว ก็ให้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้ตีเพิ่มขึ้น
ไปเรื่อย ๆ ทุกวันทุกคืน อย่าขาดเลยแม้แต่
เพียงวันเดียว เพราะว่าสมณธรรมนี้ จะเป็น
เกราะคุ้มภัยให้กับลูกเณร ที่จะทำให้จิตใจ
ละเอียด เกิดดวงปัญญา เกิดกำลังใจ รู้วิธีที่
จะป้องกันและพัฒนาตนเองอย่างไร ให้ห่าง
ไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหม
จรรย์ ซึ่งจากการบวชเป็นสามเณรที่ผ่านมา
ลูกเณรก็ได้ศึกษาเรียนรู้ในสิ่งเหล่านี้มาพอ
สมควรแล้ว และได้ฝึกตน พัฒนาตน จน
ห่างไกลจากสิ่งเหล่านี้ มาจนถึง ณ วันนี้

เวลาที่เหลือก็ต้องทำให้ดียิ่งขึ้นไปอีก

ถ้ากายหายาบเราไม่ไปคลุกคลีกับสิ่งเหล่านี้ ปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รักษาข้อวัตรปฏิบัติ และบำเพ็ญสมณธรรมให้สม่ำเสมอ ก็จะเอาตัวรอดและปลอดภัย อีกทั้งมีชัยชนะได้

เข้าต่อไปก็คือ เมื่อบวชแล้ว ต้องศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น เพราะเวลาในโลกมนุษย์มีจำกัด และความตายไม่มีนิमितหมาย เมื่อบวชแล้วก็ตั้งใจให้ดีที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ ลูกก็ต้องทำให้ลูกวัตรอุประสงค์และความตั้งใจที่ดีนี้

มีนักบวชหลาย ๆ ท่าน ที่ชนะมาตลอด แต่ว่าเมื่อบวชมาเป็นพระภิกษุแล้ว เป้าหมายก็เบี่ยงเบนไป ไปศึกษาวิชาที่ไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตนักบวช ความตั้งใจที่ดีนั้นไม่ถูกวัตรอุประสงค์ของการบวช ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเอาไว้ว่า มีเพียงอย่างเดียว คือ สละตน

ให้พ้นจากกองทุกข์ ทำพระนิพพานให้แจ้ง จึงทำให้หมดเปลืองเวลาไปกับการศึกษาสิ่งที่ไม่ใช่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นวิชาทางโลก ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเรียกว่า “เดรัจฉานวิชา” เพราะฉะนั้นจิตใจก็ตกต่ำค่อย ๆ หยาบขึ้นทีละเล็ก ทีละน้อย

แม้ว่าจะอ้างเหตุผลอย่างสวยงามว่า เรียนรู้ให้ทันโลกก็ตาม แต่มันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นสำหรับชีวิตนักบวช เพราะเราเรียนเพื่อพ้นโลก เรียนเพื่อให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ถ้าเราไปเรียนวิชาของคนมีกิเลส ใจของเรา ก็จะตกต่ำ เป็นคนมีกิเลส หลาย ๆ ท่านก็พลาดพลั้งตรงนี้

เพราะฉะนั้น เมื่อความตายไม่มีนิमितหมาย บวชแล้วก็ต้องรีบเรียนรู้คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเอามาสอนตัวของเรา พัฒนาตัวของเรา ให้สมความปรารถนาของการเป็นนักบวช

เป้าหมายต่อไปก็คือ การศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งเป็นมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

หลวงพ่อก็เดินตามรอยท่าน โดยสืบสานมาจากคุณยายอาจารย์ฯ ดังที่ลูกเณรก็ได้ทราบอย่างดีแล้ว และมีความสมัครใจที่จะศึกษาเรื่องนี้ การจะศึกษาวิชาธรรมกายได้นั้นต้องเข้าถึงธรรมกาย เพราะต้องศึกษาด้วยธรรมกาย ลูกเณรก็ต้องทำให้ได้ ให้มันคงเพื่อไปสู่เป้าหมายในการศึกษาวิชาธรรมกายในการที่จะดับทุกข์ของเราให้หมดสิ้นไปได้อย่างน้อยก็มีเป้าหมายหลาย ๆ ข้อ ที่รอคอยลูกเณรให้เอาชนะให้ได้

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ลูกเณรก็จะได้เป็นพระภิกษุในบวรพระพุทธศาสนาแล้วให้รักษากาย วาจา ใจ ของเราให้ใส ๆ ให้ตรัสระลึกถึงธรรมะภายใน บวชให้ได้ ๒ ชั้น จะได้มีอานิสงส์มากนะลูกนะ

หลวงพ่อก็ขออำนวยการให้ลูกเณรทุกรูป ได้สมความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ด้วยดีที่จะบวชอุทิศชีวิต และได้ศึกษาวิชาธรรมกายให้สำเร็จเป็นอัครรรยงทุกประการเทอญ

พจนานพคุณ